

מבוי שהוא גבוה פרק ראשון עירובין ה.

(א) וְלַעֲלֹג לָקֵמֹן ח: יֵד:
(ב) וְלַעֲלֹג ג: א: [סס]
(ד) שֶׁתִּקַּל: ע"ש לָקֵמֹן עג:
(ה) ע"ש ו"ש, ע"ש לָקֵמֹן יב:
(ו) [שֶׁתִּקַּל קָלָא וְשִׁנְיָה] ו' ע"י
מוֹס: לָקֵמֹן ו' ד"ה דַּפְתָּרָא:
(ח) גִּירִים הֵרָא"ש אָבָא:
(ט) [פִּירִישׁ ע"י ע"י בַּע"ב]
(י) בָּסָא: מִקְמָא, (כ) בָּסָא:
הַזֹּתָרָא, (ל) בָּסָא: וּמִנְהָ,
(מ) לָקֵמֹן עו, (נ) בִּנְדָפִס
"פֶּסֶס" וְזָל לְחֵי עִיר
מִהֲרָשׁ"ל יֵשֵׁן, (ס) ד"ה רִישׁ,

(א) תום ד"ה דפתא וכו' שפון אלסאסן. זי"ב טלמר
הימיון המרובע ממאלסאסן
תנאי דאמריין כל אמתא
ביבועא אמתא ומהי חשי
דאסלסונא וזה עיני
רואת דיתרון טפס ע"ט
וזה יומר הימיון של ג'
טפס"ס ע"ט וזא אס
תמחוד בטפס ע"ט
דאסלסון וזה אמנא הימיון
זי"ב ג' חומש טפס
ובשמחוד אלסאסן של ג"ט
על עמוד לא יהיה הימיון
כל כך זה דבר יורד ונראה
לענין: (ג) ד"ה ורכ יוסף
וכו' על דבר זה רואה
שנעט מצייר משך מצי:

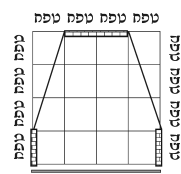
[illegible]

המשך עמוד קודם. כל
האומות רצו בביריות.
כל אלוטומט שממקן, צן
לס צן של גנן, יז
ממדות בצניות יז
יז קריר ענינו מפי
קטנו
יז, יז אמו יז
קובד ואלמ קריר ואלמ
קובד על מזה קריר
דלמרי גננות (ז), מלי
קז ולי מוד המנה
מלומת אל מלי ועוס
וגר וז דלור ימנה מלי
לפני, קריר נפסוס
(ז), שר מלומ יז כסון
מרה מלי יז יז
מזרע מלי ארבע (עוכה ז).
עד כאן המשך עמוד קודם.
קריר מושם היכר.
לדמו יז
דקקת עזר ולי ילי
לחלומי קריר (שיר ז).
שיר שיר ולי יז
מחוזות לחורב. שר גמס
פסוס שמי מלומ,
פסוס כלל מלי, מלומ
מלומ מלומ מלומ
שבת קלמ. ולקמן עד.)
ובחמי ורצות מחוזות
מחוזות לחורב. שמי מלומ
לכל מלי, שר קריר
דומימלי, קריר על מלי מלי
לפני (שיר ז).

דלפיקטיה מתחת הקורה לרץ שיהא
מקום היכר וחשבו: לא דכולי עלמא
מוסר ובהא פליגי מר סבר קורה.
שתיקנו חכמים למצוי משום היכר
בעלמא הוא דלא לימי מיישרי רשות
הרבים והרי יז כחן היכר כנתינת
בשעממשנת תחת הקורה: ומאן
דאמר ארבעה קסבר קורה. המתת
במצוי טעמא משום מחילה דלמרי'
חודה החילון יורד וסותם ואמרו
רבנן דבטעי משערים לא אמרי' יורד
וסותם וכיון דלא הוי מיעוט ד'
הוי מחילה העשויה לפחות מד'
קיימאמ לן בכל דוכתא דמחילה שאינה
רואיה לז' לאו מחילה היא דליון רשות
היחיד לפחות מד' טפחים ואע"פ
שמוקף מחילה של עשרה טפחים
ובגוהזטרות דחנניה בן עקביא נמי
הי אמרינן דליון מחילות אלף אס כן
יש תוך החלל ארבעה צפרק כילד
משתתפין (למן פו): גזירה שמה
יפחם. על ידי דריסת רגליה יפחם
המיעוט ועמוד על פחות מטפח הלכך
בצעינן טפי וכיון דלפיקטיה מהיכר
של מעלה אוקמיה אארבעה דחשיבי
בכל דוכתא: משום. של חקק לתוך
אורח הצבוי. דדבר הצבויט כגון
מיעוט שייך למימר רוחב ודדבר
השוקע ומקיפות אותו מחזיק כגון
חקק שייך לומר לשון משך: רז יוסף.
ידעני לעיל [ד'] טפח הכא בעי ארבעה
דהתם דאיתיה לדופן ולמעוטי קאתי
בזיכר בעלמא סגי הכא דהשתא הוא
דמשוי ליה דופן. צין לרז יוסף וצין
ללאציי בצעינן דליתחוי האי דופן
לשיעור הכשר אורח מצוי שלם
הלכך לרז יוסף שיעור משך מצוי
דז' טפחים ואציי כפירה ליה שיעור
משך מצוי דז' אמות: שפדן מאידו.
אחד מן הכתלים שבזל ארכו: כלפי
ראשו. סמוך לקורה הימנה ולפנים:

אם יש שם פס ד'
אם נשתייר מן
הכותל או עשה פס
ד' במקום הפירצה
סמוך לקורה:
מסיר פירצה. אף
על גב שנשתייר שם עדיו פירצה

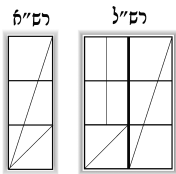
עד עשר דמיון דיש הכשר אורח מנה
ובמלתיה פתח מקמא"י ובמלתיה
מממרת"י כיון דלאו יותר מעשר תור
פירלא משום דדרך קלרה
הואיל ו' אורח ראוין לקורה דיש
המבוי את המבוי שהרי כלבוין
דחיישינן פירלא אותה פירלא חיישינן
דדידיה ואין קורה למבוי זה והאי ט'
קורה נמי אי ליכא פסל ד' פסל
המבוי ואירע צו פסל ד' פסל
במים ומאורות. במים פתוחין לנ

קורה
בקרן זוית.
הבולט מדופנו של מצוי. לתוך רוחב ה-

לכלולי עלמא מִשׁוּם הַיִּמִּירָא ואִין להַקְשׁוּת לִפְרִיזוּ הַדְּוִיל וְסָבִיר קוֹרֵא מִמִּשׁוּם מַחֲיֵה א"כ מִזֵּי טַעמָא דְמֵאן דְּלֹאמֵר טַעַם וְהָ לֹא הוּא מַחֲיֵה לְכַפְחוֹת מִד' אִין לְחוּשׁ הַדְּוִיל וְהוּא דוֹפֵן אֵלֶּה שְׂבָא לְנַעֲטוּ דְכַפִּי בְּקוֹנְטֵר' זֶה בְּעֵינֵינוּ זֶה בְּמִסְמֵךְ ^(ב) : **סוּף** מִבְּנֵי הַבֵּי נִמְי'. פִּירוּשׁ כִּיּוֹן שְׂבָא נִפְסְלָה

אִינוּ יוֹלָא מַתּוּרַת הַכֶּסֶּר עַד שִׁפְחוֹת
שֶׁלָּא יֵשׁאֵר שֶׁס' ד' אֶלְגַּל תַּחֲלַת מַצּוֹ
דְּהֵיינוּ שֶׁלֹּא נִשְׁתַּיֵּיר שֶׁס פס ד' שְׁנֵיךְ
לַעֲשׂוֹת לִשְׁנֵי הַכֶּסֶּר רִיבֵּי ד' אַמּוֹת וְכֵן
מִשְׁמַע לִשְׁנֵי דְקֶאֱמַר אֵם יֵשׁ שֶׁס
ד' מַכְלֵל דְּנִשְׁתַּיֵּיר שֶׁס פס ד' מִיֵּירִי
וּפְרָשׁי אֵין נִרְאֶה: וְאֵין בְּאַרְבַּעַה
הֵיכִי מִשְׁבַּחַת דָּה. אַע"ג ד' דְּקֶאֱמַר
כֵּן יוֹסֵף הֵיינוּ לֵאמֹר מִשְׁחָה טַפִּי
דְּהַמְצִי אֵם אִינוּ רוּחַ ד' אִינוּ רִיב
לְחֵי כְּדַרְבּ אֶהְיֵלָא לְקַמֵּן וְאֵין לָהּ הֵי
טַפִּי מִשְׁחָה הוּא אֶרְכּוּ כִּרְכַּחוּ מ"מ
בְּאוֹתוֹ מִשְׁחָה אֵין מִקּוֹם לַפְּצִימִין
לַעֲמוּד: דְּפִתַּח כ"ה בְּקֵרן זוּרֵת.
פִּירַשׁ בְּקוֹנֵט טַפַּח מִן הַפֶּתַח דְּדוֹפֵן
הָאֲמַנְעִי וְשִׁלְשָׁה טַפַּחִים דְּדוֹפֵן הַמֶּשֶׁךְ
וְכֵן בְּנִידוֹ הֲשִׁי * וְלֹא דֵק דֹּא"כ
אֵין הַפֶּתַח רַחֵב אֲלֵא אֲלַכְסוֹן שֶׁל ג'
טַפַּחִים עַל טַפַּח וְהֵנָּה עֵינֵינוּ רֹאשׁ
שְׁאִין (ה) הָאֲלַכְסוֹן שֶׁל שְׁלֹשָׁה עַל אַחַד
מִגֵּיעַ לְאֲלַכְסוֹן שֶׁל טַפַּח עַל טַפַּח:

אמר אבי מנא אמנא פ"ה. הלא מייחתי ראייה מלקמן דלמר שמואל משמיה דלוי מזוי שרחבו כ' אמה עושה פס גבוה עשרה צמחך ארבע אמות ומעמידו לארכו של מזוי שמה לחלק מזוי לז' מצואות מודה רב יוסף דלנרזי ד' אמות: **ורב יוסף לאפוקי מתורת לחי עד דאיכא ר' אמות.** קשה דרב יוסף גופיה קאמר לקמן (ד' י.) על דברי רב הונא (ג) משך מזוי ארבע אמות ודוחק לומר דהיינו לאפוקי ממורת לחי: **לחי הכולל** מדפנו של מבוי. אין פירושו כההיא דלקמן (ד' י.) לחי המושך מדפנו של מזוי דהתם מושך חוץ למבוי לארכו של מזוי דהא חשיב ליה שוה מצפנים והכא בולט לרחבו של מזוי וקוטמו דלמר לקמן דמבוי ז' מיתר ואזיזי הוה מזי לאתויי נמי מהתם: ועומד מרובה על הפרוז

בפתחים הרבה אי נמי שבקי בני מזוי פתחא קמא ונפקו ועיילי
 ת פתח וקורה מן הראשון משום דהוי פתח לד' הסמוכין לו
 ואין שם פס ד' פחות מג'. אם הפירצה פחותה מג': מסיה.
 פירצה ג' אינו ממיר דכיון דממעטין בני מזוי בהילוכן ומקצרין
 ילי ונפקי בזהיא פירצה ובטיל ליה פתחא קמא ובטלה קורה
 ואיני לית ליה דר' אמי ודר' אסי. דהא הכשר מבני דר' אמות
 ו הפס ואין כן קורה: סוף מבוי. כגון הא דר' אמי ור' אסי
 בד' טפחים: חתילה מבוי. כגון גבי חקק דהשתא קאתי לשויה
 דרכן שאין בתים פתוחין אלא לחצריהן. וכל חצר האמור בהש"ס
 מוקפה או רחבה קרי ליה: ואי אמרת דב' הוי מבוי היאך ניתר באורך
 ח פחות מד' ואין יפתח פתח רוחצו ארבעה במשך המבוי שאינו אלא
 ו כי ימא הפתח ליה דיומן אמצעים. ו כי קאמר רב יוסף הכשר מבוי
 ח פתח החצירות דזופן שמאחריו: והאמר רב נחמן נקיעטין. מקורת
 חצו. הוי מבוי וניתר בלחי וקורה אבל מרובע דין חצר עליו ואמרי
 ון ופס משהו מכאן היכא דפרוצה במלואה לה"ר וכיון דאמרת ארבע
 ור פתח דכחליי הך מסכתא? אמר' דלין פתח פחות מד':
 וי' טפחים דזופן המשך וכן בלידו השני כזה: לחי
 א הולאי בנייני בפאת ביתו דדרך שעושין משום חיזוקי:

פחות

בן א מיי פייז מהל' שבת
 הלכה יא טוש"ע א"ח
 סי' עשה סקיף ד:
 ב'ח ב מיי שם הלכה ט
 [וגם טו:]
 ב'ט ג טוש"ע א"ח סי'
 עסק סקיף כו:
 ל ד מיי שם הלכה טו
 טוש"ע שם:
 ל"א ה מיי שם הלכה ז
 טוש"ע א"ח סי' עשה
 סקיף א:
 ל"ב ו ז מיי שם הל' ז
 סגן עשין דרננין א
 טוש"ע א"ח סי' עסק
 סקיף כו:

אם יש פס ד' מתיר פירצה
עד עשרה. עיקר דילה
במשנה כל פרצה שהיא
כ"א אמות מותרת מפני
שהיא כפתח יתר מִיֵּכָן
אסור.

אבי אמר ד' טפחין,
שאסור לו להשתמש מן
המביב תחת הקורה,
שבתחת תחת כלחץ דמי
ומן הקורה ולפנים המבי
[מותן]. לפיכך צריך
מקום אחר וזולת תחת
הקורה להיות בתוך
עשרים, שיהא מותר לו
להשתמש בו מן המביב.
וידוען אלא כולי עלמא
מותר להשתמש תחת
הקורה, מיהו רב יוסף
סבר הכר למטה כהכר

[illegible]